

„No, Nande, povej nam, kaj je nebes in zasluži si podobico.“

„Oné, o veliki noči —.“

Nekaj bo le, sem si mislil. Fantè najbrže misli na nebes ali baldahin, ki ga veliko soboto nosijo možje pri procesiji nad Najsvetejšim. Ni napačna misel, dasi za naš nebes neprikladna.

„Le pogumno! Saj bo morda nekoliko prav. Podobica!“ Vendar končno srečnega odgovora pričakovaje zrem vanj.

„Oné, tisti želodec, ki ga o veliki noči jemo.“ — — —

Tu pa imaš, zdaj se pa drži modro in resno, če moreš. Tisti želodec, ki ga o veliki noči jemo, naj bi bil — nebes. Tristo pajkov križastih vendar!

Še danes ga vidim v duhu, kakó se mu ob tistem odgovoru ni spremenila ni jedna poteza na obrazu. Sédel je, vrtel gumb naprej in mirna Bosna! Dasi sem mu zatrjeval baš nasprotno, da se namreč oni želodec ne zove nebes, zdelo se mi je vendar, da je bil Nande o svoji trditvi do dna duše prepričan, kot je bil prepričan, da je bilo poveljniku hudobnih angeljev ime Lufarca in ne kakó drugače.

Nebes — tisti želodec! Kdo mu je udahnil to nesrečno misel? Vrjemite mi, da sem šel gledat v veliki Pleteršnikov slovar, če bi naposled vendar Nande ne imel prav. In tam sem našel, da se nebes zove tudi oni vhod na stropu, kamor obešajo pod streho meso sušit. Odtod toraj zamena. O Nande, Nande!

Spomini iz otročjih let.

(Piše L. Černež.)

14. Kako sem kupil bratca.

Otročiče sem imel rad že v otroških letih. Kedar so bili mati krstna botra — in to je bilo pogosto — bil bi najrajši dotično dete kar obdržal in nevoljen sem bil, da so je pustili vedno zopet odnesti. Pravili so mi, da se preveč joče. No, izpolnila se mi je končno iskrena želja, da sem dobil bratca.

Na nedolžnih otročičev dan sem bil šel k najboljšim znancem s šibo, kakor je navada. Da-si sem bil le pri nekaterih hišah, sem vendar dobil toliko denarja, samih krajcarjev, da sem jih komaj stlačil v mošnjico. Koliko jih je bilo, tega ne vem, saj še nisem znal šteti črez deset in bilo jih je več. To pa še dobro pomnim, da sem se čutil najbogatejšega človeka in da sem bil srečen. Po stokrat sem zasipal na dan svoje premoženje na mizo ali klop in vedno štel in štel iz nova — do deset, pa zopet pogrnil vse skupaj.

Tedaj je prišla k nam neka ženka in je videla, da imam pod palcem. Rekla mi je: „Ti deček, če mi daš tiste denarje, pa ti prinesem malega bratca!“

Rad sem imel denarje, a bratca bi bil imel še stokrat rajši. Celo nič si nisem preišljeval, ampak potisnil ženi denar z mošnjico vred.

Prinesla mi je res bratca in vriskal sem veselja. Najrajši bi se bil šel takoj ž njim poigrat, pa mi niso pustili in ubogal sem.

Imel sem veselje z bratcem. Le kedar sem moral zibati, bil sem nekoliko nevoljen nanj, a vedel sem, da je moj, in kaj sem si hotel!

Iz deteta je vzrastel deček in tedaj sva se res skupaj igrala. Imela sva se srčno rada. Večkrat pa nama je prišlo vendar kaj navzkriž. Bratec je bil muhljav, jaz pa si tudi nisem dal brbati pod nosom. Če sva se torej nekoliko spopadla, bil sem pri materi navadno kriv vsega le jaz kot starejši. Včasih sem jih dobil res po nedolžnem. Tedaj pa sem očital bratu: „Ti, ko bi bil vedel, kakšen da boš, pa bi te res ne bil kupil!“

15. Zlomljena noga.

Povedal sem že nekje v svojih „Spominih“, da sem se nepopisljivo rad vozil po sankah. Ko še ni sneg pobelil popolnoma zemlje, že sem poskušal, če bi šlo. In kedar ga je res padlo dovolj, sem bil več zunaj nego v sobi. Vsi opomini niso nič izdali.

Nekega zimskega dne — pred Nežinim je bilo — sem se že dolgo sankal. Bil je hud mraz in zazeblu me je. Šel sem torej v sobo in božal nekoliko časa peč. Mati so me kregali, češ, treba ti je biti vedno na mrazu! Obsodili so me, da ne smem ta dan nič več vun.

Lahko bi bil zdržal; kajti začelo se je že mračiti, a — no, saj veste, kako je!

Mati so šli v kuhinjo, jaz pa sem tiho smuknil iz sobe skoz vežo. Komaj štiri prste visok kameniti prag je bil pokrit z ledom. Zdrsnil sem, da še danes ne vem, kako, in zakričal v grozni boli: noga je bila zlomljena!

Le toliko še vem, da so zavpili mati in me vzdignili, potem pa sem omedlel vsled bolečin.

Prišel je zdravnik in mi naravnal nogo. Oj, koliko sem pretrpel! Trpeli pa so z menoj vred tudi drugi domači, največ moja skrbna mati. Dolgih šest tednov niso menda petkrat spali v svoji postelji: vedno so bili pri meni.

Kedar sem bedel, se nisem mnogo gibal, da ne bi dražil bolečine, v spanju pa se mi je večkrat sanjalo kaj takega, da sem strepetal in tedaj sem zakričal, tako me je bolelo.

Da bi mi ne bilo predolgočasno, so mi prinesli oče iz mesta raznih igrač. Dobro še pomnim, kako lepe so bile lesene hišice in kako vrla četa takistih kojnikov. Oj, kako veselje bi pač bil imel zdrav s temi rečmi, a v postelji me niso nič kaj veselile!

Prešlo je šest tednov in tedaj so me prvokrat vzdignili iz postelje, kakor je bil naročil zdravnik. Uprt na očeta in mater sem skušal iti, a nisem mogel. Zlomljena noga se je bila sicer zarastla, a bila je mnogo krajša nego zdrava. Mati so se skrivaj jokali, jaz pa očitno.

Stariši so mi dali napraviti berglje, na katere bi se naj bil opiral, a nisem jih hotel imeti. Poklicali so zopet zdravnika in ta nas je tolažil, da bo časoma že bolje. In res, naučil sem se zopet hoditi. Noga mi je počasi dorastla in črez nekaj let se ni več poznalo, da je bila zlomljena.

Ko sem odhajal mnogo let pozneje k vojakom, so vzdihnilo mati: „Težko mi je sicer, saj veš, vendar sem Bogu hvaležna, da si sposoben za vojaški stan. Takrat, ko sva te vodila z očetom in ti naročila berglje, bi si pač ne bila mislila.“ In hvaležen sem Vsemogočnemu tudi jaz še dandanes in hočem mu ostati do konca svojih dni za njegovo milost in dobroto.

Bolnik.

O, vrana sem že in goloba
V snežena polja odposlal
In drugi Noe — z upom skritim
Odhajajočima dejal:

„Ko pomlad pride v loge tihe,
V nje dihu prvi cvet vzbrsti,
O, prinesita ga, z njim strte
Mi oživita spet moči . . .“

A zdaj ni vrana, ni goloba,
In zunaj vedno zimski dan . . .
Ah, vem, pač vrne se — brez cveta —
In le, da spoje smrt mi, — vran!

Rado Kósar.

P o m l a d.

Ej, plava pod nebom čolnič krasan
S svetlobo, zelenjem in cvetjem obdan.
Ah, v njem pa deklica vesela sedi,
Radost ji na licih, na ustih žari.

In plava nad zemljo v veliki svet
In trosi in siplje po zemlji cvet,
In kjer le ostavi se čolnič lehak,
Povsodi zaveje vam dih gorak.

Ej, palico biserno v rokah drži
In sladko ta palica v rokah zveni,
Ko ž njo se dotakne deklica zemlje,
In cvetje in radost odklepa iz nje . . .

Pomlad je deklica in palica žar
Je solнца, ki vzbuja iz zemlje čar,
A čolnič so sape pomladne mehké,
Ki plavajo v svet pa vedré nam srcé . . .

Andrej Rapè.

